

Pääkirjoitus

”Deadline on kaikkien suoritusten äiti”, sanoi eräs tuttavani.

Koulumaailmassa yksi tällainen takaraja ovat ylioppilaskirjoitukset, joiden uudistamista pohditaan jälleen kerran. Nyt tarkoituksena näyttää olevan valinnaisuuden lisääminen niin, että ainoastaan äidinkieli jäisi pakolliseksi ja vähintään kolme kirjoitettavaa ainetta valittaisiin neljän aineen ryhmästä. Yhtenä osana tätä ryhmää olisi matematiikka.

Valinnaisuuden lisäämisellä on ainakin päältä katsoen tiettyjä hyviä puolia, ja ilmeisesti ehdotus saa kannatusta sekä lukiolaisten että opettajien taholta. Lehtitietojen mukaan matemaatikoillakaan ei pitäisi olla syytä huoleen, sillä niissä kouluissa, joissa ehdotusta on muutamien vuosien ajan kokeiltu käytännössä, on matematiikan suosio ylioppilaskokeessa jopa kasvanut. Lisäksi uudistus näyttäisi hieman kaventavan kielten ylivaltaa ylioppilaskirjoituksissa.

Matematiikan ylioppilaskokeen valinnaisuus on toki ol-

lut mukana kuvioissa jo vuodesta 1996 lähtien. Vaikkei tällä ole ollut merkittävää vaikutusta kokeeseen osallistuneiden määrään, on kuitenkin pidettävä mielessä valinnaisesta matematiikan kokeesta saatujen arvosanojen alavireisyys. Tämän voi tietysti tulkita osoitukseksi kokelaiden strategisen ajattelun taidoista, mutta on selvää, että valmisteilla oleva aikaisempaa suurempi muutos on tehtävä harkitusti. Sekään ei vielä riitä, sillä tuloksia on seurattava tarkasti ja myös uskallettava tunnustaa niistä seuraavat, mahdollisesti ikävätkin johtopäätökset. Esimerkiksi valinnaisuuden lisäämisen v. 1996 odotettiin houkuttelevan lisää naisia matematiikan ylioppilaskokeeseen, mutta näin ei ole käynyt.

Kuten kaikissa aikaisemmissa ylioppilaskoetta koskevissa suunnitelmissa, näyttää suurimmaksi koetinkiveksi tälläkin kertaa muodostuvan toisen kotimaisen kielen koe. Uudistuksen läpimenon sitominen tähän ratkaisuun saattaa kaataa koko suunnitelman, mutta tässä vaiheessa on liian aikaista sanoa, olisiko tämä hyvä vai huono lopputulos.

Pekka Alestalo